

Prolog

În *Thalys*, 12:26 CEST¹

Khaled Haj Mohamad avea un singur lucru de făcut. Gândul îi făcu stomacul să se contracte dureros. Simți un gust amar pe limbă. „Fac ceea ce trebuie”, se liniști el. „Trebuie făcut.” Khaled își trecu mâinile peste față. Pielea i se păru amorțită, de parcă purta o mască. Masca unui simplu pasager.

Privi în jur, prin compartiment. Femeia din grupul de patru, care ședea pe scaunul de vizavi de el era afundată în tapițeria roșie. Închisese ochii și respira regulat. De cealaltă parte a culoarului, pasagerii se uitau la ecranele telefoanelor sau pe geam.

„O să-i trezesc. O să-i trezesc pe toți.”

Khaled se aplecă și scoase căștile din geanta de piele maronie dintre picioarele sale. Căută o piesă pe telefon, se lăsă pe spate și închise ochii. Se bucură de vocile masculine melancolice. A cappella, ca orice *nasheed*². Cântecul povestea despre patria superbă a musulmanilor. Despre râurile limpezi, despre munții maiestuoși. Povestea despre durerea oamenilor și despre copiii uciși. Despre atacurile cu bombă. Despre război.

-
1. *Central Europe Summer Time* – „Ora de Vară a Europei Centrale”.
 2. Bucată muzicală a cappella sau acompaniată de instrumente, de obicei făcând referire la lumea islamică (n. trad.)

Mai spunea cântecul ceva: „Vezi ce ne-au făcut necredincioșii? Vezi ce fac? Simți durerea în inima ta, furia în stomac? Ridică-te, războinic al Dumnezeului adevărat! Ridică-te!”

„Mă ridic.”

Brusc, Khaled simți agitație. Deschise ochii și privi un chip tânăr. Bărbatul purta caschetă și uniformă.

„Sunt doar un pasager”, se gândi Khaled și inspiră adânc. „Îmi păstrez calmul.” Închise *nasheed*-ul și își scoase căștile din urechi.

— *Le billet, s'il vous plaît*¹, zise controlorul.

„Ce-a spus?” Lui Khaled i se uscă gura. Simțea o căldură incomodă în piept. „Dacă a observat ceva? Dar arăt ca un student. Sau ca un simplu pasager.”

— *Le billet, s'il vous plaît*.

După cum sunaseră cuvintele, Khaled își dădu seama că omul spusese același lucru.

„Nu știe ce pun la cale”, se decise Khaled. „Sunt bine îmbrăcat.”

— *Donnez-moi votre billet, s'il vous plaît*².

Acum, vocea controlorului părea iritată. Khaled ridică din umeri.

Controlorul își umflă obrazii.

— *Ticket. Billet. Bilet.*

„Bilet?” Khaled încuviință. Scoase Coranul din geanta de piele. Pusese biletul între pagini. Îi întinse controlorului hârtia. Acesta dădu scurt din cap și i-o înapoie.

1. Biletul, vă rog (n. trad., lb. franceză în original).

2. Dați-mi biletul, vă rog (n. trad., lb. franceză în original).

— *Bon voyage*¹.

Khaled se uita pe fereastră. Peisajul era în ceață, din cauza vitezei cu care se deplasa Thalysul. Ce repede trecea timpul! Cum puteau oamenii ști să trăiască așa? Allah crease atât de multe, și totuși nimeni nu admira frumusețea. Nimic nu durează. Khaled se simțea de parcă era și totuși nu era. Era și dispărea. Un vreasă într-un șuvoi de apă. Purta inexorabil spre marea cască. Urma să se zdrobească și nu putea împiedica asta.

Asta i se pregătise? Allah îi plănuse acest drum? *Allahu akbar!*² „Mare este Dumnezeu!” Cine e el să pună asemenea întrebări? Trebuia să meargă înainte, pe drumul croit pentru el. Partea bună cu șinele este că nu deraiezi prea ușor. Iar el nu avea voie să se abată de la drum. Trebuia să rămână constant, să meargă până la capăt. Khaled înghiți în sec. Saliva îi rămase în gât. Sticla de lângă el era deja goală. Va intra însetat în Paradis. Dar acolo va avea apă din abundență. Și fecioare. Numai pentru el.

Asta promisese Abu Kais, în orice caz. Dar acele vorbe păreau acum niște fantezii. De pe altă lume. Lui Khaled îi veni în minte imaginea unei porți de fotbal neterminate. Ar fi trebuit să înlocuiască dozele îndoite de multă vreme, dar încă se afla în atelierul lui. Lucra la ea după serviciu, pentru copiii din satul lui. Avea stâlpi cu dungi albe și îi lipsea doar plasa. Nu era perfectă, pentru că numai Allah stăpânea perfecțiunea. Nu reușise să termine plasa.

1. Drum bun (n. trad., lb. franceză în original).

2. Expresie în limba arabă, cu semnificația aproximativă „Mare este Dumnezeu!” (n. trad.).

Își trecu mâna prin păr. Îi tremurau degetele.

Se auzi un semnal, apoi un foșnet și vocea răgușită a femeii care anunțase stațiile anterioare. Khaled se simți mai liniștit. Cum o fi arătând? În fața ochilor i se formă imaginea unei femei și, cu cât se gândea mai intens la ea, cu atât mai mult semăna cu Saida, marea sa iubire. Își privi mâinile. Ea nu va afla niciodată.

Allah a făcut Pământul și apoi îngerii. La final, a făcut bărbatul, căruia i-a dat o misiune deosebită: să aibă grijă de Pământ și de locuitorii săi. Să fie iar și iar conștient de frumusețe și de perfecțiune. Și Allah a făcut femeia, pentru ca bărbatul să se poată bucura în fiecare zi de frumusețea și de perfecțiunea creației. Frumusețea adevărată este acolo unde te poartă inima.

Bientôt, nous atteindrons la gare centrale de Cologne. Merci d'avoir voyagé avec Thalys, s-a auzit din difuzor. „În scurtă vreme vom ajunge în Gara Centrală din Köln. Vă mulțumim că ați călătorit cu Thalys.”

Khaled strânse pleoapele și inspiră adânc, până ce simți că se sufocă. Îl străbătu un fior, care i se întinse de la umeri peste piept și stomac. Senzația de o mie de viespi în burtă îl cutremură. E totuna. Totul e la fel.

Cel puțin până acum.

Se aplecă în față și privirea lui găsi geanta veche, pe care o pusese sub scaun. Era din plastic albastru, decorată cu stickere cu orașe și cu monumente. Locuri pe care nu le vizitase niciodată. Pe care nici nu le va vizita.

Tremurul deveni de neîndurat. Nu mai putea sta jos. Când se ridică, lovi cu genunchiul picioarele femeii care

ședea în fața lui. Ea tresări. Khaled ridică mâinile, în chip de scuză.

— *Eadhar*, zise el. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic, zise femeia în arabă.

— Puteți...?

În câteva secunde, Khaled parcurse tot ce spusese în timpul călătoriei. Să mă fi trădat? Dar atunci ar fi fost deja... *Nasheed-ul!* Prea tare? Nu. Și chiar dacă ar fi fost, acum nu mai contează. Nimeni nu mă poate opri. A fi și a dispărea. Doi poli care se vor ciocni în plină forță. În același timp și loc.

— Vă mirați că vorbesc araba?

Khaled clătină din cap. Nu avea chef de conversație.

Ea se încruntă.

— Nu vă simțiți bine? Transpirați.

Khaled își șterse fruntea cu mâna. În ciuda aerului rece suflat de aparatul de aer condiționat în compartiment, dosul palmei îi lucea în lumină.

Încercă să zâmbească.

— Poate că am mâncat ceva stricat?

— Să chem controlorul?

— Nu, nu. E totul în regulă. Îmi voi reveni imediat.

Găsi o sticlucă de parfum în geanta de piele. Abu Kais se gândise la toate. Aplică niște parfum în palme, atingându-și apoi obrajii. Își răcori pielea. Mirosea a lemn de cedru și măslin, a piele tăbăcită și a trandafiri. Un miros de pământ.

Acasă. Khaled se gândi la Siria, la satul lui distrus de necredincioși. Apoi, simți furia care i se răspândea prin

corp și îl strângea ca într-o menghină. „Vreau să miros bine când intru în Paradis.”

Femeia îl privea.

— Sunteți sigur că e totul în regulă?

Nu, nu este. Khaled își strecură mâna în buzunarul pantalonilor și pipăi tubulețul metalic. Detonatorul. Metalul îi împrumutase căldura corpului.

Khaled făcu un semn din cap și se întoarse cu spatele la femeie. Ea observase ceva. Cu siguranță. O privire pe fereastră îi confirmă că urmau să ajungă curând în gară. Mai multe șine alăturate și un acoperiș curbat, apoi cele două turnuri ale catedralei. Trebuia să se întâmple la oprirea trenului. Doar câteva secunde. Buzele lui Khaled tremurau. Hotărârea i se fisura, lăsând să pătrundă teama. O teamă de moarte. „Voi muri.”

— Fie-ți milă de mine, Allah, și vezi ce fac pentru tine! Ce sacrificiu îți aduc, murmură Khaled încetișor. Curând, voi fi în Paradis. *Insh'allah*¹.

Își trecu degetul mare peste detonator, apoi se opri. Îi stătu inima. Închise ochii. Acum!

— Ce faci acolo?

Era vocea luminoasă a unei fetițe, care pătrunse până la Khaled ca prin ceață. În mintea lui, aproape că trecuse puntea dintre aici și acolo. „Doar câțiva pași, apoi voi pătrunde în veșnicie. Nu va mai conta. Fără furie, fără ură, fără emoții omenești. Doar dragoste pentru Allah.”

Khaled trebui să se forțeze să deschidă ochii. I se părea că i se împletise deja conștiința cu eternitatea. Fetița avea

1. Facă-se voia Domnului (limba arabă în original, n. trad.).

cel mult opt ani. Purta o rochie bleumarin cu fulgi de zăpadă sclipitori. Avea pe cap urechi de Minnie Mouse.

O mică prințesă. Zâmbetul ei îi ajunsese lui Khaled la inimă. Coborî privirea în podea. Detonatorul din mână i se păru brusc greșit.

„Poate fi oare voia lui Allah să ucid un copil?”

Khaled se uită din nou la mica prințesă.

„Ar fi fost oare și fetița mea și a Saidei la fel de frumoasă?” Dintr-odată, simți că îl ard ochii. „Nu, ar fi fost mult mai frumoasă. La fel de minunată ca mama ei. Și aş fi prețuit-o, pentru că asta este voia lui Allah, ca oamenii să prețuiască frumusețea și perfecțiunea creației.”

Fetița încă zâmbea.

— *Shukran djazilan*, zise Khaled. Mulțumesc din inimă.

Îi zâmbi și el.

Șinele te ajută să nu te abați de la drum. Dar există și macazuri.